

Indenrigsministeren (Poul Sørensen): Jeg har selvfølgelig med meget stor interesse lyttet til de mange indlæg, der har været om de foreliggende lovforslag, og det er selvfølgelig ikke min agt at gå ind på alle de enkeltheder, der har været rejst her; ordførere og andre har jo også henvist til den udvalgsbehandling, som følger efter.

Jeg vil gerne i al almindelighed sige om det arbejde, vi har udført, og som altså foreløbig er bedømt her ved første behandling, at når man ser på hele den reform, vi er i gang med, så skrider det jo godt frem med den ene side af sagen, nemlig spørgsmålet om at tegne det geografiske kommunkort op. Her kan vi allerede skimte, at vi er ved vejs ende, og dér havde vi også den fordel, da regeringen trådte til, at der lå et gennearbejdet materiale, som vi kunne arbejde videre på efter samme retningslinjer, som den forrige regering havde arbejdet efter.

Da vi skulle beskæftige os med den anden meget væsentlige side af sagen, som man gang på gang kaldte på ude i landet, nemlig byrdefordelingen, da stod vi på bar bund, da var der intet foretaget; derfor måtte vi begynde forfra og søge at skabe os et grundlag og nå frem til et lovgivningsarbejde. Det er altså dette resultat, vi har fremlagt her til første behandling.

Jeg har selvfølgelig fulgt alle de interessante udtalelser, der er fremsat i de mange måneder, og jeg skal ikke nægte, at jeg lagde særlig mærke til en udtalelse ved nytårstid, da oppositionens førstemand bedømte vort arbejde sådan, at han slog fast, at reformerne er gået i stå her i landet. Det gav os yderligere anledning til at fremme det arbejde, som vi var i gang med, og derfor er vi glade for, at vi allerede nu kan fremlægge det arbejde til videre bedømmelse i udvalgsarbejdet.

De bemærkninger, der er fremkommet om, at denne sag er uoverskuelig, må jeg tilbagevise. Ingen af de ting, som disse forslag bygger på, er nye. De sager, som skal behandles her, kender enhver kommunalrepræsentant. Vi arbejder altså med et kendt grundlag, som vi gerne vil sætte ind i økonomien på en anden og forhåbentlig bedre måde. Derfor må jeg fastslå — også efter de udtalelser, der er faldet — at selv om det er et stort område, det erkendes,

så vil det efter regeringens mening ikke være en opgave, som skulle behøve at tage så lang tid, som enkelte af talerne her i dag har været inde på. Vi ved meget vel, at der skal mangfoldige oplysninger frem til udvalget, så man nøje ved, hvilket grundlag vi har bygget forslagene på, og hvilke konsekvenser det vil få, når vi skal til at praktisere disse love. Alt det er forberedt, og det vil sikkert komme meget hurtigt frem til udvalget, så det på denne baggrund kan danne sig et billede.

Alle lovforslagene har jo været omtalt her, og mine kolleger i regeringen vil gøre nogle enkelte bemærkninger om visse af dem; jeg har også nogle bemærkninger at gøre til de enkelte forslag, der har været nævnt her.

Jeg vil gerne sige om sygehusloven, som har været et centralt punkt, hvad jeg udmærket forstår, at her har man selvfølgelig kunnet anlægge forskellige synspunkter. Man kunne, da vi byggede den op og skrev den, have indkaldt den ene og den anden. Man kunne have bedt overlæger se på den, bedt sygehusråd se på den og bedt kommunalrepræsentanter se på den. Det er klart, at det synspunkt kunne man have anlagt. Men når jeg skulle træffe en beslutning om det, så betragtede jeg som det væsentligste i lovforslaget økonomien, nedsættelsen af refusionsprocenten. Det var for mig at se så afgjort det, der var det væsentligste i det forslag, og her måtte jeg skønne, at det var et spørgsmål, et politisk spørgsmål, som regeringen måtte træffe sin afgørelse om.

Derfor ligger det altså nu sådan, at dette forslag er fremlagt til forhandling i folketinget, og jeg vil gerne sige til dem, der har udtalt sig om det — vel også i visse kritiske vendinger — og som har sat det i relation til den udvikling af det kommunale selvstyre, som vi gerne vil fremme, at det er ikke et forsøg på at binde amtskommunerne og skabe større, hvad skal jeg sige indflydelse i ministeriet og i sundhedsstyrelsen. Jeg kan bekræfte herfra, at hvis vi kan finde andre former, forme paragrafferne på en anden måde, så kan vi jo drøfte det i udvalget. Men jeg har vel også lov at henvise til, når man nu siger centralledelse — og jeg håber, man tager det i den bedste betydning — at det, vi er nået